

Arrest

nr. 43 235 van 11 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. KALIN loco advocaat O. GRAVY en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 8 januari 2008 een asielaanvraag in. Bij beslissing van 13 januari 2009 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingen- en beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 26 119 op 21 april 2009 bevestigt de Raad de weigering tot toekenning van de vluchtelingen- en beschermingsstatus. Tegen deze beslissing wordt een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bij beschikking nr. 4.517 op 5 juni 2009 wordt het cassatieberoep niet toelaatbaar verklaard.

Verzoeker dient op 3 augustus 2009 opnieuw een asielaanvraag in. Op 2 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Verzoeker dient op 19 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker dient op 2 oktober 2009 een derde asielaanvraag in. Op 16 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient op 26 november 2009 een vierde asielaanvraag in. Op 9 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten U. M. geboren te (...) en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.11.2009

Overwegende dat betrokkene op 08.01.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.01.2009 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 23.04.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 03.08.2009 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 02.09.2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 02.10.2009 een derde asielaanvraag indiende die op 16.11.2009 van de DVZ een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 26.11.2009 een vierde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS en de RVV een negatieve beslissing kregen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer omwille van betrokkene problemen gearresteerd werd. Overwegende dat betrokkene verder verklaart dat er vrienden en kennissen van hem vermoord werden. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze verklaringen te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart tijdens zijn arrestaties te zijn mishandeld. Overwegende dat betrokkene reeds bij zijn eerste asielaanvraag hiervan melding maakte, en deze desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de algemene situatie in Tsjetsjenië die nog steeds onstabiel zou zijn. Overwegende dat dit geen betrekking heeft op het persoonlijke asielrelaas van betrokkene. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe documenten voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel van goed bestuur en evenredigheid en de kennelijke beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Enig middel genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikels 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het beginsel van goed bestuur en evenredigheid, evenals de kennelijke beoordelingsfout;

III. BESPREKING

Aangezien de tegenpartij in haar beslissing weigert om de nieuwe asielaanvraag ingediend door mijn verzoeker in overweging te nemen en preciseert dat betrokkene op 26 november 2009 een vierde asielaanvraag ingediend heeft, waar hij heeft verklaard dat hij niet naar zijn land van herkomst teruggekeerd was;

Dat de tegenpartij beweert dat betrokkene zich opnieuw baseert op de initiële vluchtmotieven die nog actueel zouden zijn;

Dat aangezien de eerste asielaanvraag van betrokkene het voorwerp van een negatieve beslissing vanwege liet CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was, er geen redenen zouden zijn om die nieuwe aanvraag opnieuw te onderzoeken, bij gebreke aan nieuw element;

Aangezien verzoeker echter verklaard heeft dat zijn broer aangehouden werd wegens de problemen die hij had ondergaan;

Aangezien dat element uitdrukkelijk hernomen is door de tegenpartij die tegenover die verklaring vaststelt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs zou voorleggen om die verklaring te staven;

Dat voor het overige, de tegenpartij herinnert dat verzoeker zou verklaard hebben dat hij tijdens zijn aanhoudingen mishandeld werd. Dat voor zover hij al melding hiervan tijdens zijn eerste asielaanvraag zou hebben gemaakt en die desondanks negatief werd afgesloten, er geen redenen zouden zijn om dat element in overweging te nemen;

Dat verzoeker ook de algemene toestand in Tsjetsjenië zou vermelden, die nog onstabiel zou zijn, terwijl de tegenpartij daaromtrent preciseert dat het geen verband heeft met het persoonlijke asielverhaal van betrokkene.

Dat de tegenpartij er besluit: "Overwegende dat betrokkene geen nieuwe documenten voorlegt. Overwegende dat betrokkene hij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. ";

Aangezien verzoeker voornamelijk verwijt dat de tegenpartij het nieuw element dat hij ter kennis aan haar heeft gebracht niet in overweging heeft genomen, namelijk het feit dat zijn broer werd aangehouden wegens de problemen die hij ingeroepen had;

Dat tegenover die bewering, de tegenpartij zich beperkt tot het preciseren dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt om die verklaring te staven, zodat er geen redenen zouden zijn om dat element in overweging te nemen;

Aangezien, als er toepassing wordt gemaakt van artikel 51 /8 van de wet, de Minister of zijn gevolmachtigde ertoe gebracht is om te beslissen over het gebrek aan nieuwe elementen ingeroepen door de vreemdeling ter ondersteuning van een nieuwe asielaanvraag, waarbij die nieuwe elementen feiten of toestanden moeten betreffen die na de laatste fase van de vorige asielrechtspleging gebeurden of een nieuw bewijs van vroegere feiten of toestanden moeten vormen, op voorwaarde dat het om elementen gaat die de vreemdeling niet in staat was om ter ondersteuning van zijn vorige asielaanvraag te verschaffen (zie in die zin: R.v.St, 28 maart 2001, nr 94.374; R.v.St, 3 april 2001, nr 94.499; R.v.St. 12 maart 2002, nr 104,572, aangehaald door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen arrest nr 22.563 van 30 januari 2009);

Dat artikel 51/8 een beoordelingsmacht aan de Minister of zijn gevolmachtigde toewijst die zich beperkt tot liet onderzoeken van het nieuw karakter van de ingeroepen feiten (R.v.St. 8 februari 2002, va 103.419); eruit blijkt dat de administratieve overheid zich In liet aldus aangegeven wettelijke kader niet moet uitspreken over die gegrondheid zelf van de elementen verschaft in de nieuwe aanvraag ten aanzien van artikels 48/3 en 48/4 van de wet;

Aangezien de tegenpartij in haar beslissing het bestaan van het nieuwe element ingeroepen door verzoeker niet betwist, maar zich beperkt tot het preciseren dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegt om zijn verklaring te staven;

Dat er al geoordeeld werd dat "betreffende het gebrek aan bewijs ten laste gelegd aan verzoeker, de Raad herinnert dat de omstandigheden waarin een vluchteling verplicht werd om uit zijn land te vluchten, regelmatig tot gevolg hebben dat hij niet in staat is om zijn verhaal te staven met materiële bewijzen dat er in dat geval alle redenen zijn om hem de mogelijkheid te geven om dat gebrek aan bewijselementen te compenseren door zijn verklaringen, waarvan er op de asielinstanties neerkomt om de coherentie, de precisie, de spontaniteit en de waarschijnlijkheid ten aanzien van de beschikbare inlichtingen te beoordelen (zie, in die zin, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr 36,751 van 7 januari 2001);

Aangezien de tegenpartij des te meer aandacht voor de aanvraag ingediend door mijn verzoeker zou moeten hebben dat nog onlangs de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, o.a. in een arrest 36.565 van 23 september 2009, heeft herinnerd dat de toestand in Tsjetsjenië helemaal niet doorzichtig is;

Dat de Raad in die beslissing preciseert dat "de Commissaris-Generaal betreffende de beoordeling van de algemene context uiteenzet dat Tsjetsjenië drastisch is veranderd maar complex blijft. In wezen beweert hij dat ondanks het voortduren van geweld tegen de mensenrechten, de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.";

Dat door het neergelegde administratieve dossier te onderzoeken, de Raad hierbij preciseert dat "sommige categorieën personen in Tsjetsjenië een (hogere) risico lopen om het slachtoffer te zijn van schendingen van de mensenrechten. Die categorieën zijn (1) de (vorige) rebellen en hun handlangers, of de personen die ervan zijn verdacht, (2) de familielenden van de rebellen (...), de werkelijke of vermeende rebellen riskeren een arbitraire aanhouding of mishandelingen in opsluiting (al dan niet wettelijk). (...) De overheden beschouwen de familieleden van de (zelfs vermeende) rebellen als verantwoordelijk voor hun daden. Ze hebben de families regelmatig gewaarschuwd dat represailles zouden genomen zijn als ze hun zonen niet zouden overtuigen om zich over te geven (...)" (Administratief dossier, kaft "Informatie van de landen" stuk 17 "subject related briefing: Federatie van Rusland / Tsjetsjenië", bl. 7 en 8). Het is ook benadrukt dat "schendingen van de mensenrechten die de persoonlijke veiligheid en de individuele rechten in gevaar brengen zijn vastgesteld (...) (en dat) de vermindering van het aantal aangegeven schendingen van de mensenrechten deels te wijten is aan de angst en de aarzeling van de bevolking om dergelijke schendingen aan te duiden of die bij de overheden aan te geven";

Dat in casu, mijn verzoeker in verband mag worden gebracht met één van de categorieën van personen geïdentificeerd door de bronnen vermeld door het Commissariaat-Generaal als zijnde een risicogroep naar aanleiding van zijn familienaam U.;

Dat tegenover de toestand in Tsjetsjenië, tegenover de bewering van mijn verzoeker waarbij zijn broer wegens zijn problemen zou zijn aangehouden, het duidelijk is dat dat element een nieuw element vormde die de tegenpartij ertoe zou hebben gebracht om over te gaan tot een onderzoek en een In overwegingname van de asielaanvraag van mijn verzoeker;

Dat ze ten, minste haar beslissing naar behoren zou hebben moeten motiveren om te preciseren waarom ze van mening was dat het niet om een nieuw element ging, vermits ze die verklaring niet in twijfel trekt;

Dat door zich te onthouden, de tegenpartij de bepalingen vernield in de middelen geschonden heeft;

Dat de aanvraag ernstig is en liet vernietigen van de bestreden akte zal rechtvaardigen;"

2.2 In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar de middelen uiteengezet in zijn verzoekschrift en benadrukt dat zijn verklaring in verband met zijn broer door de tegenpartij niet in twijfel wordt getrokken waardoor deze verklaring als nieuw dient te worden beschouwd en er tot een onderzoek van deze verklaring diende te worden overgegaan. Hij benadrukt ook dat hij in zijn verzoekschrift de redenen heeft uiteengezet waarom er kan overwogen worden dat hij tot een risicogroep behoort. Tegenpartij heeft zich beperkt tot het motief dat hij geen begin van bewijs had om zijn verklaringen te staven ondanks het bestaan van een nieuw gegeven dat hij voor het eerst aanvoert na de laatste fase van de vorige asielpprocedure.

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar verzoeker geen

nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft naar voor gebracht bij zijn vierde asielaanvraag. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker vraagt voor de vierde maal asiel aan en dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen die aantonen, dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de door verzoeker aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het door verweerder neergelegde administratieve dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn vierde asielaanvraag geen enkel nieuw stuk aanbracht en slechts het volgende verklaarde:

“Ik ben al 2 jaar en 1 maand in België en kreeg al 3 maal een negatieve beslissing binnen mijn asielprocedure. Indien ik naar mijn land had kunnen terugkeren dan zou ik dat zeker al gedaan hebben. Tijdens het laatste jaar was ik ook nog in contact met mijn broer T. en kwam te weten dat er vrienden en kennissen vermoord zijn. Ook midden 2009 werd mijn broer T. gearresteerd (niet officieel) en werd vastgehouden voor enkele dagen. Niemand weet door wie hij werd gearresteerd. Het doel van de arrestatie was om meer informatie over mij te weten te komen en of ik misschien meehielp met de strijders. Er werd een som geld betaald door de familie om mijn broer vrij te krijgen. De som lag tussen 5000 en 1000Usd. Het moment dat ik gearresteerd was in mijn land ben ik echt vernederd geweest en was ik volledig ontsierd. De methodes die ze gebruikten waren heel heftig maar lieten geen littekens na. Zoals bijvoorbeeld: er werd geslagen met plastieken flessen, die gevuld waren met ijskoud water. Ik begrijp nog steeds niet waarom het Commissariaat voor Vluchtelingen mijn document niet in overweging heeft genomen, die ik voorgelegd heb bij mijn 1° asielaanvraag. Het gaat om een kopie van een opsporingsbericht op mijn naam en met mijn foto. Ik wil ook duidelijk stellen dat het onmogelijk is voor mijn familie om het originele document op te vragen. Ik wil onderstrepen dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds onstabiel is tot op heden. Sedert mijn vertrek uit mijn land heb ik enkel nog contact met mijn broer T. omwille van volgende reden: mijn andere familieleden willen geen contact meer met mij omwille van het feit dat ik een 2° maal gehuwd ben met B.L. Hierdoor is ook nog een ander probleem binnen de familie namelijk mijn andere broer M. Heeft gezworen op de Koran dat hij mij zal doden omwille van mijn

huwelijk met L. Ik weet niet meer welke bewijzen ik moet voorleggen. Moet ik mijn broer T. vragen om een verklaring op te nemen op video en dit voorleggen ter bewijs. Ik kan dit ook vragen aan vrienden om dit te doen. Ik heb momenteel een vriend uit mijn dorp, die hier in België is en ik kan ook aan hem vragen om een verklaring af te leggen. Ik vraag met aandring aan de Belgische autoriteiten om mijn aanvraag te herbekijken. Mijn 4^e aanvraag is van cruciaal belang niet enkel voor mij maar ook voor mijn vrouw maar zeker voor mijn zoon M., die nu 1 jaar oud is en zijn leven nog moet beginnen. Ik heb niets meer toe te voegen."

Verzoeker stelt in essentie dat zijn verklaring, met name dat zijn broer werd aangehouden wegens de problemen die hij had ingeroepen, niet worden betwist door verweerder maar dat verweerder dit nieuwe gegeven verwerpt met het enkele motief dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt om die verklaring te staven. Dit is echter geen reden om dit nieuwe gegeven niet in overweging te nemen.

Het is niet betwist dat de problemen waarnaar verzoeker in zijn vierde asielverzoek verwees reeds het voorwerp uitmaakten van een onderzoek door de asielinstanties. Zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad zijn tot de vaststelling gekomen dat de aangevoerde problemen niet toelieten verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker beperkte zich ter onderbouwing van zijn vierde asielverzoek tot de bevestiging van de actualiteit van de door hem in het kader van zijn vorige asielaanvragen aangevoerde problematiek en tot de bewering dat zijn broer ook problemen kent. Verzoeker legde evenwel geen enkel nieuw bewijsstuk voor. Hij stelde slechts telefonisch inlichtingen verkregen te hebben. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om de inhoud van een telefoongesprek waarvan het bestaan slechts wordt beweerd niet te beschouwen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon derhalve, zonder artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te miskennen, oordelen dat geen nieuwe gegevens naar voor werden gebracht waaruit ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden met betrekking tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst tevens naar de algemene toestand in Tsjetsjenië, die nog onstabiel is en dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest 36 565 van 23 september 2009 nog heeft gesteld dat de toestand in Tsjetsjenië niet doorzichtig is. Dat verzoeker als een risicogroep kan worden beschouwd omwille van zijn familienaam met name U(...).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 februari 2010 niet heeft verwezen naar het feit dat hij als een risicogroep kan worden beschouwd door zijn familienaam. Verzoeker verklaarde enkel dat "de situatie in Tsjetsjenië nog steeds onstabiel is tot op heden". Verweerder kon en diende bijgevolg bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te houden met de bewering in het verzoekschrift dat hij als een risicogroep kan worden beschouwd door zijn familienaam aangezien hij er geen kennis van had. Verzoeker toont niet aan dat het motief in de bestreden beslissing "*Overwegende dat betrokkene verwijst naar de algemene situatie in Tsjetsjenië die nog steeds onstabiel zou zijn. Overwegende dat dit geen betrekking heeft op het persoonlijke asielrelaas van betrokkene. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe documenten voorlegt*", kennelijk onredelijk is. In de bestreden beslissing wordt tevens uitdrukkelijk verwezen naar het onderzoek door de asielinstanties van zijn eerste asielaanvraag. Uit het arrest 26 119 van 21 april 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat verzoeker en zijn partner "*het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk hebben gemaakt*." Met betrekking tot de "onstabiele situatie" stelt dit voormeld arrest het volgende: "*Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook als Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet*." In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te beweren is de aangevoerde grief in verband met de onstabiele situatie in Tsjetsjenië reeds onderzocht naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker legt geen nieuwe documenten voor die de conclusie over de 'onstabiele situatie' in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zouden kunnen wijzigen. Daar verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanbracht, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder verzoekers asieldossier niet heeft overgemaakt aan de

Commissaris-generaal met het oog op een toetsing van de aangevoerde problematiek aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft zich voorts, in de mate waarin verzoeker dit zou veronderstellen, niet uitgesproken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij heeft slechts geoordeeld over het nieuw karakter van de aangebrachte inlichtingen. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat verweerder immers toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of “ernstige aanwijzingen” van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebrachte verklaring een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt af van de bewijswaarde van dit gegeven. De beoordeling over de bewijswaarde van een gegeven behoort tot de appreciatiebevoegdheid van verweerder. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aangehaalde ‘nieuwe elementen’ is uitgegaan van de juiste ‘nieuwe gegevens’, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoeker niet aantoont dat verweerder de beslissing zou hebben genomen met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

In de mate waarin verzoeker met het middel aanvoert dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde, niet volstaat om de motieven te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde ‘nieuwe elementen’ in zijn vierde asielaanvraag. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”*, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het beginsel van goed bestuur en evenredigheid stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. De loutere vermelding van de beginselen, zonder enige duiding hieromtrent, volstaat niet om ze nuttig aan te voeren als middel.

Het middel is in de mate waarin ze ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN